

lan átminősülésének köszönhetően ez az utolsó óráit kiváló galamb éppenséggel a beleegyezésről, a kiengesztelődésről és a lecsillapodásról tanúskodik; ezáltal pedig kimeríthetetlen erőt adhatna annak, aki megpillantaná alig sem számon kérő visszavonulását: ezt a lehető legbékésebb kihátrálást, e legkevésbé sem vergődő eltűnést.

Csakhogy senki nem járt errefelé ezekben a percekben, nem volt itt semmilyen őrült idegen. A templom előtti téren alig volt mozgás, és ami volt, csupán a búcsúzó galambé volt. Másfelé szédtek az emberek, szétszaladtak a szélrózsa minden irányába.

Mintha történe ott valami, ahova elrohantak.

Legalábbis ők ezt remélték.

BASA VIKTOR

dimenziók

*emlékszem tágra nyílt szemedre
a zöld, a kék, a szürke sáv
széles kaput nyitott a csendre
föltárta féltett fókuszát*

*figyelmed hullámozott belőle
pupillád gyűrűket vetett
egy kő repült a tó vizébe
részvét rengette lelkedet*

*és nem múltott már több idő
köztünk fölszáradt a tér*

*tekintetedben elveszett
mély tükrén bezárult a fény*

most bújtat színjátkozó szemed

haiku helyett

*tekinteted fényeket idéz
tavasz melegét
föld puhaságát*

zuhansz
de bajod nem eshet már

összetörtél rég

mielőtt

mielőtt a láng,
a szellő mielőtt

mielőtt a hajnal elég,
menekíts
mielőtt az arcom elolvad,
báránnyelvények
sikoltva leomolnak
menekíts

menekíts
ki elől a világ sose félt
kitől nem reszketett
a világ

menekíts
márvány szirteken át
tömör hullámverésben
zuhanásom fekete habjaiban

menekíts

mielőtt elég a világ
arcom borostyán lenyomatát
halotti maszkomat
őrizz

az
ércnél maradóbbat

akartam mielőtt